

ת"פ 19482/08/17 - מדינת ישראל נגד מתניה ברנע

בתי משפט

ת"פ 19482-08-17
25 אוקטובר 2018

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

מתניה ברנע

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות המפורטות להלן:

הפקרה לאחר פגיעה - עבירה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961; סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה - עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977; נהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף - עבירה לפי סעיף 2(א)+(ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי, תשל"ל-1970; אי ציות לרמזור אדום - עבירה לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961; אי ציות לתמרור - עבירה לפי סעיף 64(ג) לתקנות התעבורה.

כתב האישום:

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 19.2.2017, בסמוך לשעה 22:00, נהג הנאשם במכונית, וזאת כשהוא נוהג ברכב ללא ביטוח חובה בתוקף.

בשעה 22:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לצומת, מכיוון רחוב קרל נטר בירושלים לכיוון רחוב שמעון הצדיק (להלן: "הצומת").

באותה עת נהג מיכאל טורג'מאן (להלן: "המתלונן") על אופנוע ברחוב שמעון הצדיק, לכיוון הצומת.

הנאשם נכנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה לאופנוע ובניגוד לתמרור המורה כן. כתוצאה מכך, רכבו של הנאשם התנגש באופנוע, והמתלונן נפל על הכביש (להלן: "התאונה").

הנאשם, אשר ראה את נפילתו של המתלונן כתוצאה מהתאונה, המשיך מיד בנסיעה מהירה לכיוון רחוב שמעון הצדיק, וזאת כשהוא נוסע בנתיב הנסיעה הנגדי בכביש, ונמנע מלהגיש עזרה או להזעיק עזרה.

הנאשם המשיך ופנה ימינה לכיוון כביש מספר 1, שם חצה צומת ברמזור אדום. הנאשם המשיך ופנה ימינה לרחוב שמואל הנביא, המשיך בנסיעה לרחוב שבטי ישראל, ומשם פנה ימינה לרחוב שומרי אמונים, ובהמשך לרחוב הרב

זוננפלד, כל זאת כשהוא נוסע בצורה פרועה, תוך כדי נסיעה על המדרכה, ומאלץ הולכי רגל שהיו במקום לסטות הצידה. כמו כן, בנסיעתו סיכן הנאשם הולכי רגל וכלי רכב, ואף פגע במראות של כלי רכב שחנו בצד הכביש.

בהמשך לכך, משהגיע הנאשם לרחוב זוננפלד, נסע הנאשם לכיוון רחוב ברך רפפורט, וכתוצאה מנהיגתו הפרועה של הנאשם, הולכי רגל שהיו במקום נאלצו לסגת הצידה, ובהמשך לכך, הנאשם נמלט מהמקום.

כתוצאה מהתאונה נגרמו למתלונן שבר בשוק ימין, שבר בשורש יד שמאל ושבר באצבע ביד שמאל.

תסקיר שירות המבחן:

3. על פי האמור בתסקיר שירות המבחן מיום 25.6.2018, שהוגש בעניינו של הנאשם, הנאשם בן 23, רווק, מתגורר בדירה שכורה בירושלים ועובד בהתקנת מטבחים.

בתסקיר התייחסות למשפחת המוצא של הנאשם - הנאשם הוא בן בכור במשפחה המונה שמונה ילדים. הוריו עזבו את הארץ לאנגליה, עם ארבעה מילדיהם, לפני כחמש שנים, בשל משבר כלכלי. הנאשם ושלושה מאחיו מתגוררים בארץ. האב חזר בתשובה בצעירותו, והמשפחה מנהלת אורח חיים חרדי.

הנאשם למד במסגרות לימוד חרדיות. הוא שמר על תפקוד תקין ויציב, ללא מעורבות פלילית כלשהי. לדברי הנאשם, מעורבותו בתאונה הובילה לשינוי באורחות חייו, הוא פתח עסק עצמאי להתקנת מטבחים, ומתגורר, כאמור, בדירה שכורה.

לגבי העבירה, הנאשם מקבל אחריות מלאה ומביע צער וחרטה. צוין בתסקיר כי בעת התאונה חש הנאשם לחץ ומצוקה, והפעיל שיקול דעת מוטעה כשבחר לעזוב את המקום מבלי להגיש עזרה לנפגע. לדברי הנאשם, זמן קצר לאחר התאונה, משהבין את חומרת האירוע והתאושש, פנה מיוזמתו לתחנת משטרה לדווח על התאונה. הנאשם שיתף כי בינו לבין המתלונן ישנה היכרות קודמת, הוא הביע התנצלותו לפני המתלונן ומשפחתו ואף סוכם ביניהם על תשלום פיצוי.

שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות נמוך, וכי הטלת ענישה מחמירה, כדוגמת מאסר בפועל ואף מאסר בעבודות שירות, יהיה בה כדי למוטט את מאמציו של הנאשם לשמור על אורח חיים תקין ולהימנע מחשיפה לנורמות עברייניות. לפיכך, המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר על תנאי, צו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 300 שעות, והטלת צו מבחן למשך שנה.

טיעוני הצדדים לעונש:

4. ב"כ המאשימה טען, כי האירוע בגינו הורשע הנאשם במספר עבירות, הוא אירוע חמור מאוד, כאשר ישנה חומרה מיוחדת לעבירות של הפקרה וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

לגבי הערכים המוגנים בעבירת ההפקרה, טען כי מדובר במתן עזרה מיידית למי שנפגע בתאונה. כן הפנה לפסיקת בית המשפט העליון, לגבי הערך המוגן של הצורך להקל על הרשויות באכיפת החוק ובידור נסיבות התאונה, ומניעת

התחמקות של נהגים מאחריותם לתאונה. לדבריו, בית המשפט העליון מדבר על ערך מוגן שלישי - החובה המוסרית שחלה על אדם שמעורב באירוע פוגעני, לסייע לזולת. לטענת ב"כ המאשימה, בנסיבות המקרה נפגע ערך זה בצורה משמעותית - לא רק שהנאשם היה מעורב בתאונה עם האופנוע בחלקו הראשון של האירוע, תאונה שהתרחשה בשל כך שהנאשם נסע בניגוד לתמרור של מתן זכות קדימה, אלא שהנאשם ברח מהמקום בנסיעה מהירה, והמשיך במעשים חמורים נוספים, ובהם עבירת הסיכון. הנאשם נסע ברמזור אדום, נסע בצורה פרועה על מדרכה, וגרם להולכי רגל לסטות מדרכם כדי לא להיפגע, בנהיגתו הפרועה פגע במראות של כלי רכב אחרים, כאשר הנהיגה נמשכת על פני כמה רחובות. לדברי ב"כ המאשימה, במקרה זה לא היה מרדף משטרתי אחרי הנאשם, וההתנהגות הפרועה והמסכנת הייתה בעקבות עבירת ההפקרה. ב"כ המאשימה אישר כי הנאשם הגיע לתחנת המשטרה מספר שעות לאחר התאונה, לאחר שככל הנראה חיפשו אותו, אך הדבר אינו מכפר ולא מגמד את מעשיו החמורים כמתואר בכתב האישום.

לגבי הפסיקה הנוהגת, הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה, שחלקה קשורה במרדפים, שם נקבעו לעבירות הקשורות במרדף, מתחמי ענישה בין שלוש לבין חמש שנות מאסר. לגבי עבירת ההפקרה, טען כי העונשים בפסיקה נעים בין מספר חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר. לפיכך ביקש לקבוע מתחם עונש הולם בין 28 לבין 54 חודשי מאסר בפועל.

לגבי העונש הראוי בתוך המתחם, ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם ללא עבר פלילי קודם, היה בן 22 בעת ביצוע העבירה, לקח אחריות על המעשים, כפי שעולה מהודאתו בבית המשפט ומהתרשמות שירות המבחן, וכן הגיע להסכם עם המתלונן, בדבר תשלום פיצוי בסך 40,000 ₪, מהם שולמו עד למועד הטיעונים לעונש 25,000 ₪.

לגבי המלצת שירות המבחן, טען ב"כ המאשימה כי התייחסות שירות המבחן למעשיו של הנאשם, כאל שיקול דעת מוטעה בלבד, איננה התייחסות נכונה. לדבריו, המלצת שירות המבחן להטלת של"צ תמוהה, בהתחשב בחומרת העבירות ובנסיבות המקרה.

לפיכך ביקש ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם עונש בתחתית המתחם - 28 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, וכן פסילה מנהיגה לחמש שנים לפחות, ופסילה על תנאי.

5. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לקח אחריות מלאה למעשיו, וכי כשעתיים לאחר האירוע הוא הגיע בעצמו לתחנת המשטרה. לדבריו, למרות שיתוף הפעולה המידי של הנאשם, הוגש כתב האישום רק כשבעה חודשים לאחר קרות האירוע.

לטענת ב"כ הנאשם, כפי שצוין בתסקיר שירות המבחן, מדובר בשיקול דעת מוטעה, כתוצאה מפחדו של הנאשם בעת האירוע, אשר הוביל את הנאשם למעשים שנעשו. כן התייחס להודאתו של הנאשם עוד בחקירה במשטרה, ולכך שהנאשם התחרט על מעשיו. לדבריו, הנאשם בגיר-צעיר, כיום בן 23. עברו של הנאשם נקי לחלוטין, גם מבחינת עבירות תעבורה, והוא לא התדרדר אף שהיה קטין בעת שהוריו עזבו את הארץ, בנסיבות המפורטות בתסקיר, והוא נשאר כאן.

לגבי האירוע, ציין כי מדובר באירוע נקודתי חמור מאוד, אך יש להתחשב בהמלצת שירות המבחן, שניתנה לאחר בדיקות מעמיקות. התסקיר חיובי ביותר, והיה שיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן. לדברי ב"כ הנאשם, הנסיבות בכללותן מצדיקות חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה.

לגבי מתחם העונש ההולם, טען ב"כ הנאשם כי המתחם צריך להיות בין שלושה לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

כן טען ב"כ הנאשם, כי הענישה צריכה להיות אינדיבידואלית, ולעסוק רק בעניינו של הנאשם. לפיכך ביקש, כאמור, לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם, לקבל את המלצת שירות המבחן, לבחור באפיק השיקומי, ולתת לנאשם, שפתח לאחרונה עסק, להמשיך בחייו בצורה נורמטיבית ותקינה. כן ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם גם בעניין הפסילה מנהיגה.

לחילופין, ביקש למקם את הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ולהטיל עליו לכל היותר מאסר לריצוי בעבודות שירות למשך שישה חודשים.

6. הנאשם הוסיף כי הוא מצטער על מה שקרה. לדבריו, מדובר במקרה חד מפעמי, הוא אדם שומר חוק. בילדותו ראה, לדבריו, "מציאות של הרבה הפרת חוק שנעשה נגד ההורים שלי", הוריו לימדו אותו לשמור על החוק וכל משפחתו הקרובה אנשים שומרי חוק.

לדברי הנאשם, מדובר באירוע חד פעמי, ב"נפילה" שיכולה לקרות לכל אדם. הנאשם ציין כי אינו מסיר אחריות מעצמו. כיום הוא בגיל 23, הוא צריך להתחתן ולעבוד, ואם ייכנס לכלא או לעבודות שירות, לדבריו הוא יסיים את חייו, הוא יהיה נטל על החברה. לדברי הנאשם, אדם שנכנס לכלא חיו משתנים, הוא לא יכול להתחיל חיים נורמטיביים. לדבריו, במקום זה אפשר אולי לעזור לו.

מתחם העונש ההולם:

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה: **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (סעיף 40ב). עקרון ההלימה משמעו מתן דגש לעקרון הגמול על מעשה העבירה, כאשר הנסיבות האישיות מהוות שיקול רק לאחר מכן, בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה.

קביעת מתחם הענישה נעשית בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג).

8. אף שמדובר במספר עבירות בהן הורשע הנאשם, מאחר שכולן קשורות באותו אירוע, ייקבע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות.

9. העבירות החמורות בעניינו, הן סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה - עבירה שלצידה 20 שנות מאסר; והפקרה לאחר פגיעה - עבירה שלצידה 3 שנות מאסר. לכך קדמה כניסתו של הנאשם לצומת, מבלי שנתן זכות קדימה למתלונן, וגרם לתאונה.

10. לצד הענישה שקבע המחוקק, יש להתחשב כאמור במדיניות הענישה הנהוגה.

ב"כ הצדדים הגישו פסיקה, בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה ובעבירות ההפקרה.

ב"כ המאשימה הפנה לשורה של פסקי דין:

ע"פ 1520/16 אחמד אלוראסנה נ' מדינת ישראל (24.11.16) - בגין עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה - תוך נהיגה בפראות, בתוככי ישוב מאוכלס בצפיפות, במהלך מרדף משטרי, ועבירות נלוות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לעבירות הרכב, בין שלוש לבין חמש שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער 42 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 3300/16 אסמעיל אבו ענזה נ' מדינת ישראל (11.5.2017) - בגין עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ועבירות נלוות, במהלך מרדף משטרי, נקבע מתחם עונש הולם בין שלוש לבין חמש שנות מאסר, ועל המערער נגזרו 50 חודשי מאסר בפועל. למערער עבר פלילי ותעבורתי מכביד, ומנגד הוא נפצע קשה באירוע. הערעור נדחה.

ע"פ 8963/17 כפיר ששון נ' מדינת ישראל (23.5.2018) - בגין עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בשל נסיעה פרועה במהלך מרדף משטרי, ועבירות נוספות, ובהן חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות, נקבע מתחם עונש הולם בין שנתיים לבין חמש שנות מאסר, ועל המערער נגזר עונש מאסר בפועל למשך 44 חודשים. הערעור נדחה.

ת"פ 51405-10-12 (שלום ים) מדינת ישראל נ' ג'מיל קונבר (28.6.2015) - הנאשם הורשע בהפקרה אחרי פגיעה. בית המשפט סקר את מדיניות הענישה הנוהגת, הכוללת ענישה של מאסר בפועל מחודשים בודדים ועד מספר דו-ספרתי, קבע מתחם עונש הולם בין מאסר חד ספרתי גבוה לבין 25 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 11 חודשים.

ע"פ 6741/09 אריק בן שטרית נ' מדינת ישראל (3.6.2010) - בגין הפקרה אחר פגיעה, תאונת דרכים הגורמת חבלה של ממש ונהיגה רשלנית, נגזר על המערער מאסר בפועל למשך 18 חודשים. הערעור נדחה.

עפ"ג 18523-07-15 (מחוזי באר שבע) יוסף דאזנאשוילי נ' מדינת ישראל (18.11.2015) - בגין הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה ברשלנות וגרימת חבלה, נגזר על המערער מאסר בפועל למשך 13 חודשים. הערעור נדחה.

ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 12596-01-15 (מחוזי מרכז-לוד) מדינת ישראל נ' יובל לוין (22.12.2016) - בגין סיכון חיי אדם, בנסיעה פרועה במרדף משטרי, והפקרה לאחר פגיעה, נקבע כי ברגיל, מתחם העונש ההולם נע בין 24 לבין 60 חודשי מאסר בפועל. בשל מצבו הנפשי החריג של הנאשם, נקבע מתחם ענישה בין 12 לבין 48 חודשי מאסר. בית המשפט חרג מן המתחם, מטעמי שיקום, וגזר על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות.

וכן הפנה לת"פ 37952-01-14 (מחוזי מרכז-לוד) מדינת ישראל נ' מחמוד אלחמידי ומאגדי מוסארת (3.5.2018) - הנאשמים הורשעו בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובעבירות נוספות, בגין נסיעה פרועה במהלך מרדף משטרי. בית המשפט קבע, בעניינו של נאשם 1, נהג הרכב, מתחם עונש הולם הנע בין 30 לבין 60 חודשי מאסר, ובעניינו של הנאשם השני, מתחם הנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. לגבי נאשם 1, חרג בית המשפט מן המתחם מטעמי שיקום, ולבסוף גזר על שני הנאשמים מאסר לריצוי בעבודות שירות.

וראו גם ע"פ 8189/17 משה בן חיים נ' מדינת ישראל (7.2.2018) - שם אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל למשך 40 חודשים, בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בנסיבות של נסיעה פרועה במהלך מרדף משטרה. מתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט המחוזי, עמד בין שנתיים מאסר לבין חמש שנות מאסר.

11. לעניין הערך החברתי שנפגע מהעבירה של סיכון חיי אדם - מדובר בהגנה על חיי אדם, בביטחון העוברים בדרך והנוסעים בכביש, ובהגנה על הרכוש.

בתי המשפט התייחסו רבות לחומרה המיוחדת שבעבירות הקשורות בסיכון חיי אנשים בנתיב תחבורה.

לעניין זה קבע בית המשפט העליון בע"פ 217/04 חאפז אלקוראן נ' מדינת ישראל (29.6.2005):

"אכן, התופעה של נהיגה פרועה בדרכים עירוניות ובין-עירוניות מחייבת תגובה עונשית הולמת (ע"פ 3975/04 יונס נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). במקרה דומה עמד בית המשפט על החומרה שבמעשים אלה:

"המשיב חטא בהתנהגות אלימה שאך בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה קשה יותר. הוא הפגין זלזול בחוק ובאנשים הממונים על אכיפתו, וגם אפשרות לפגיעה פיסית בשוטרים לא הרתיעה אותו. יותר מכך, המערער נהג ברכבו בפראות, בשעה הומה, בטבורה של עיר, ותוך שהוא מסכן את המשתמשים האחרים בדרך. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם בריונות ופריקת עול מסוג זה, ומקל וחומר שאין להשלים עם כך כאשר מדובר בתופעה שרבים חוטאים בה, והמתרחשת כמעשה של יום ביום באזור הנגב. את התופעה החמורה הזו יש למגר כדי להבטיח את שלום הציבור, וגם כדי לאפשר לאנשי החוק למלא את תפקידם ללא מורא. תרומתם של בתי המשפט למאמץ שנועד להשיג מטרה זו צריכה לקבל ביטוי ברמת הענישה הנקוטה, ולנוכח פסקי דין שהוצגו בפנינו אנו חוששים כי ברמת הענישה הנהוגה כיום אין די, וספק אם רכיב ההרתעה זכה בה למענה הולם" (השופט א' א' לוי בע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבולקיעאן (לא פורסם)).

לדברים אלה הנני מסכים. מעשי המערער חמורים. בנהיגתו הפרועה סיכן סיכון ממשי את חיי המשתמשים בכביש. המערער, מצדו, מפנה לתסקיר המשלים שהוגש בעניינו. אכן, תסקיר זה עומד על נסיבותיו האישיות הקשות של המערער ועל הרקע המשפחתי בו גדל. כן מצוינת התקדמותו בבית הכלא, השתתפותו במסגרת טיפולית אפקטיבית, התנהגותו הטובה והתחזית האופטימית לשיקומו. ברם, מכלול נסיבותיו האישיות של המערער נלקחו בחשבון במסגרת גזר הדין בבית משפט קמא. לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו בערעור זה".

וכן קבע בית המשפט בע"פ 6059/15 זוהיר סלאמה נ' מדינת ישראל (10.8.2016):

"בית משפט זה עמד לא פעם, ולמרבה הצער לעיתים תכופות מדי, על כך שחברה מתוקנת לא יכולה להשלים עם תופעות של נהיגה פראית וביריונית אשר מסכנת את ביטחון ציבור הנהגים ועוברי הדרך... בהמשך לכך בית משפט זה הדגיש את הצורך בהחמרת הענישה שיש להטיל על אלו המורשעים בעבירות מסוג זה, בפרט נוכח הקטל המתמשך בכבישי הארץ והאינטרסים המשמעותיים שנפגעים

מביצוע העבירות, כמו גם שכיחותן הגבוהה..."

בע"פ 3994/15, 4003/15, מדינת ישראל נ' עומר מחרום (וערעור שכנגד) (8.10.2015), קיבל בית המשפט את ערעור המדינה ודחה את ערעורו של הנאשם, על עונש מאסר של 12 חודשים, ומבלי למצות את הדין העמיד את עונש המאסר על 20 חודשים:

"לעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה קבע המחוקק תג ענישה של 20 שנות מאסר, ובכך ביטא את חומרתה היתרה. בית משפט זה בע"פ 2410/04, אלקיעאן נ' מדינת ישראל (2002), העמיד רמת ענישה במקרה אופייני על ארבע שנים..."

ולגבי העבירה של הפקרה - מדובר, בראש ובראשונה, מתן עזרה מידית לנפגע בתאונה.

תכלית נוספת היא מניעה מהנהג להתחמק מאחריותו לתאונה, וכן להקל על רשויות האכיפה בבירור נסיבותיה של התאונה ובבירור האחראי לה.

לעניין זה קבע בית המשפט ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל (2002):

"העבירה של הפקרה אחרי פגיעה - כבר אמרנו זאת- עבירה קשה ומכוערת היא. כולנו ידענו מה נזק יכול שייגרם לאדם בתאונות מכוניות... מעשהו של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידאריות החברתית והאישית, המינימאלית לקיומה של חברה תקינה. בריחה של נהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי כי הוא יענש בכל חומרת הדין".

12. אשר לנסיבות הקשורות בעבירה -

במקרה זה מדובר בנהג צעיר, שנסע כשהוא נוהג במכונית, מבלי שיש לו ביטוח חובה בתוקף. הנאשם הגיע לצומת, כנס לצומת מבלי לתת זכות קדימה למתלון, שנסע על אופנוע, התנגש באופנוע, והמתלון נפל. כתוצאה מהתאונה נגרמו למתלון מספר שברים בגופו.

הנאשם לא עצר לבדוק את מצבו של המתלון ולסייע לו, אלא נמלט מהמקום בנהיגה פרועה - כשהוא נוסע בנתיב הנסיעה הנגדי, חוצה צומת באור אדום, נוסע על מדרכה, מסכן כלי רכב, מסכן הולכי רגל ומאלץ אותם לסטות הצידה, ופוגע במראות של כלי רכב שחנו בצד הכביש.

יחד עם זאת, מעשיו של הנאשם לא נבעו מהמלטות במהלך מרדף משטרתי, אלא מבהלה ואובדן עשתונות בשל התאונה בה היה מעורב. הנאשם התעשת לאחר מכן והתייצב במשטרה מיוזמתו.

ובאשר לנזק שנגרם - מדובר, כאמור, בפגיעה במתלון, בסיכון ביטחונם של הנוסעים על הכביש ושל הולכי הרגל, ובפגיעה בכלי רכב חונים. למרבה המזל, לא נגרם נזק מנסיעתו של הנאשם בנתיב הנגדי, מחציית צומת באור אדום ומנסיעה על מדרכה שעליה הולכי רגל.

13. בהתחשב במכלול השיקולים כמפורט לעיל, לנוכח מהות העבירות ונסיבותיהן, ובהתחשב בפסיקה הנוהגת, אני קובעת את מתחם הענישה במקרה זה בין 18 לבין 48 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופסילה מנהיגה.

גזירת העונש המתאים:

14. במיקום עונשו של הנאשם במתחם הענישה, יש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם; בהודאתו של הנאשם, שהבין את החומרה שבמעשיו, והביע חרטה על התאונה ועל כך שעזב את המקום; בכך שאין לנאשם הרשעות קודמות; בנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט בתסקיר שירות המבחן; ובכך שהנאשם גילה אמפטיה לנפגע העבירה ושילם לו פיצוי, ללא קשר להליך הפלילי. בנוסף יש להתחשב בפגיעה של העונש בנאשם, שעלה על מסלול עבודה, ופתח עסק חדש שספק אם יחזיק מעמד עד לסיום ריצוי העונש. כן יש להתחשב בהערכת שירות המבחן, לפיה הנאשם מחזיק בעמדות המתנגדות להתנהגות עוברת חוק, והסיכוי להישנות מקרים דומים בעתיד נמוך.

אין במקרה זה שיקום המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, ולפיכך המלצת שירות המבחן איננה רלוונטית.

עם זאת, הנסיבות מצדיקות גזירת עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה.

15. בהתחשב באמור לעיל, אני דנה את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאסר למשך 18 חודשים.

ב. מאסר על תנאי של 8 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ג. אני מורה על פסילת הנאשם מנהיגה ומקבלת רישיון נהיגה למשך 5 שנים. מניין תקופת הפסילה ממועד הפקדת הרישיון. על הנאשם להפקיד רישיון הנהיגה שלו באופן מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק לשירות המבחן.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ט, 25 באוקטובר 2018, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**